

POSTANOWIENIE

24 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 24 czerwca 2024 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Międzyzakładowej Organizacji Związkowej NSZZ „S.”
spółki akcyjnej w K.
przeciwko A. spółce akcyjnej w K.
o ochronę dóbr osobistych i zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. spółki akcyjnej w K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z 18 września 2023 r., I ACa 1190/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.**

UZASADNIENIE

Pozwany A. S.A. z siedzibą w K. wywiódł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 18 września 2023 r., wydanego w sprawie z powództwa Międzyzakładowej Organizacji Związkowej NSZZ S. z siedzibą w K. o ochronę dóbr osobistych i zapłatę.

Pozwany uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie następujących zagadnień prawnych:

a) *Czy ochrona dóbr osobistych wynikająca z art. 23 k.c. obejmuje w jednakowym stopniu sformułowania ocenne odnoszące się do zasadniczego pola aktywności osoby fizycznej, co sformułowania odnoszące się do pobocznej działalności osoby prawnej?*

b) *Czy działania pozwanego związku zawodowego, który zgodnie art. 1 ustawy o związkach zawodowych, zobowiązany jest do reprezentowania i obrony praw ludzi pracy, ich interesów zawodowych i socjalnych, mieściły czy też nie mieściły się w pojęciu działania w interesie społecznym, który uchyla bezprawność, jak również określenie kryteriów stosowania owej przesłanki uchylającej bezprawność działania.?*

Wskazał również na oczywistą zasadność skargi, która – jego zdaniem – wynika z faktu objęcia sentencją zaskarżonego wyroku podmiotu NSZZ Pracowników, który nie był stroną w postępowaniu, a także z naruszenia art. 382 k.p.c. poprzez pominięcie dowodu z akt prokuratorskiego postępowania przygotowawczego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że zagadnienie prawne musi opisywać problem nowy, nierozwiązany dotychczas w orzecznictwie, a którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przedstawiony problem powinien być bowiem zagadnieniem wyłącznie prawnym, nie zaś faktycznym (zob. np. postanowienia SN z 29 maja 2024 r., I CSK 1972/23; z 28 maja 2024 r., I CSK 3902/23; z 22 maja 2024 r., I CSK 3877/23; z 21 marca 2024 r., I CSK 1797/23; z 13 marca 2024 r., I CSK 3806/23; z 25 stycznia 2024 r., I CSK 110/23; z 11 stycznia 2024 r., I CSK 3937/23).

Powołanie się na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga natomiast wykazania, że zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni i w wyniku takiego naruszenia prawa zapadło w drugiej instancji orzeczenie oczywiście wadliwe. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Skarżący zaś powinien uzasadnić tę przesłankę, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia (zob. np. postanowienia SN z 7 grudnia 2023 r., I CSK 5630/22; z 8 listopada 2023 r., I CSK 3494/23; z 20 października 2023 r., I CSK 1631/23 oraz z 25 września 2023 r., I CSK 903/23).

Skarżący sformułował przedstawione zagadnienia w sposób nawiązujący wyłącznie do elementów stanu faktycznego niniejszej sprawy. W szczególności drugiemu zagadnieniu nadał brzmienie odnoszące się w bezpośredni sposób tylko do działań pozwanego. Skarżący dążył w skardze kasacyjnej do poddania pod osąd Sądu Najwyższego sprawy w sposób, w jaki działa sąd odwoławczy w systemie apelacji pełnej. Skarga kasacyjna w polskim postępowaniu cywilnym na jednak inną funkcję, a kognicja Sądu Najwyższego pozostaje ograniczona do kwestii prawnych o charakterze uniwersalnym, wykraczającym poza okoliczności skonkretyzowanych spraw. Na mocy art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy nie może dokonywać powtórnej oceny okoliczności faktycznych sprawy. Ponadto, zagadnienie prawne powinno zostać oparte na faktycznej i prawnej podstawie orzekania w sprawie. Nie może zatem odwoływać się do dodatkowych, przyjętych tylko przez skarżącego kryteriów (takich jak np. w zagadnieniu pierwszym), które nie występują w ustawie, ani nie bywają podnoszone w doktrynie prawa.

Odnosząc się zaś do argumentów przytoczonych na uzasadnienie przesłanki oczywistej zasadności, należy wskazać, że odniesienie do podmiotu trzeciego

w sentencji wyroku ma charakter identyfikujący publikację, w której doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda oraz powtórnie powołać się na dyspozycje art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c., stojących na przeszkodzie formułowaniu w skardze kasacyjnej zarzutów odnoszących się do prowadzenia postępowania dowodowego i oceny dowodów.

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, zaś o postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 8 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[SOP]

[ms]